

trak ærbødig hver enkelt til Side og bad ham mindelig „for den Politis Skyld“ at forlade Lokalet, hvorefter de en efter en blev lukket ud ad en Bagdør. Kun Fritjof var ubønhørlig og blev ved at raabe.

Tilslidst var der ikke andre end Per tilbage. Men da saa ogsaa han vilde gaa, holdt Fritjof ham tilbage ved Ærmet og truede, tiggede, ja tryglede ham næsten med Graad i Halsen til at blive.

Per lod sig tilslidst overtale. Han fandt det ikke længer forsvarligt at lade Mennesket ene i en saa overspændt Sindsstemning. Under Løfte om at ville forholde sig rolige fik de Kaffe og Kognak bragt ind; hvorpaa „Gripomenus“ hovedrystende trippede tilbage til sit Lukaf.

Fritjof plantede begge Albuerne oppe paa Bordpladen og støttede sit skæggede Hoved mellem Hænderne. Han var pludselig bleven tavs og saae ned for sig med halvlukkede Øjne.

Per sad paa den anden Side af Bordet og tændte sig en frisk Cigar. Et eneste, halvt nedskruet Gasblus brændte lige over deres Hoveder. Resten af det store Rum kunde akkurat skimtes gennem et graat Slør af ophvirvlet Støv og Tobaksdamp. Rundt om stod Mylret af tomme Borde og Stole ganske saaledes, som Gæsterne havde forladt dem. Paa Bordene flød Cigaraske, Champagnepropper, itubrudte Glas. Men alt var stille nu . . . saa iørefaldende stille efter den forudgaaende Larm, at det var, som om der ved hver Lyd kaldtes puslende Genlyd frem af alle Hjørnerne.

Da Fritjof stadig ikke sagde noget, troede Per tilslidst, at han var falden i Søvn. Han stødte da sit Glas mod hans og sagde:

„Skaal!“